

ΈΧΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ...

Των Γεώργιου Αναστασόπουλου, Μαριάννας Αντωνάκα, Άννας-Μαρίας Βερυκόκου,
Αρετής Γκόγκα, Μαρίας-Ευγενίας Δαμασκηνού

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΠΑΠΠΟΥΣ
- B) ΜΗΤΕΡΑ: ΖΩΗ
- Γ) ΠΑΤΕΡΑΣ: ΜΑΡΙΟΣ
- Δ) ΠΑΙΔΙ: ΝΙΚΟΛΑΣ
- Ε) ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ: ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
- Στ) 1η ΓΙΑΓΙΑ: ΓΙΩΡΓΑΙΝΑ
- Ζ) 2η ΓΙΑΓΙΑ: ΚΩΣΤΑΙΝΑ

Το αμάξι της οικογένειας φτάνει στο σπίτι τους στην επαρχία. Ο παππούς είναι έξω για να τους προϋπαντήσει.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (Αγκαλιάζει το παιδί)

Αντράκλα μου, πώς μεγάλωσες; Ολόκληρος λεβέντης έγινες!

Κοιτάζει τους γονείς του Νικόλα μ' ένα περίεργο ύφος!

Πώς το ντύσατε έτσι το παιδί; Πέντε χρόνια πριν σας είπανε ότι κάνατε αγόρι, μήπως μεπερδευτήκατε λίγο; **(ειρωνικό ύφος)**

Ο παππούς αφήνει το παιδί.

ΜΗΤΕΡΑ:

Νικόλα, πήγαινε μέσα να παίζεις!

Ο Νικόλας αποχωρεί.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Δε σου επιτρέπω να μιλάς έτσι μπροστά στο παιδί μου.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Γιατί είπα κάτι παράλογο; Αφού το παιδί φοράει ροζ μπλουζάκι! Τόσα ωραία αγορίστικα χρώματα υπάρχουν!

Ο πατέρας κοιτάζει τον παππού φανερά εκνευρισμένος και αναστενάζει θυμωμένα. Στρέφεται στη γυναίκα του και της λέει:

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Καλά πάμε τώρα να τακτοποιηθούμε.

Μπαίνουν όλοι μέσα στο σπίτι.

Ο πατέρας τακτοποιεί τα πράγματά τους και η μητέρα μιλάει στο τηλέφωνο με το αφεντικό της.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (Μπαίνει στο δωμάτιο ο Π και κάνει νεύμα στο Μάριο)

Έλα λίγο που θέλω να σου πω κάτι.

Πηγαίνουν στην κουζίνα.

ΜΑΡΙΟΣ:

Τι έγινε, πατέρα. Συνέβη κάτι;

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Δε μου λες ρε αγόρι μου, πότε σκοπεύεις να βρεις δουλειά! Δε βλέπεις τη γυναίκα σου; Ντροπή δηλαδή!!!

ΜΑΡΙΟΣ:

Εντάξει, ρε πατέρα! Πώς κάνεις έτσι; Συνεισφέρουμε και οι δυο στο σπίτι. Εγώ προσέχω το παιδί και εκείνη δουλεύει. Το ξέρεις ότι έχω στείλει πολλά βιογραφικά, αλλά δεν έχω πάρει καμία απάντηση μέχρι τώρα!

ΜΗΤΕΡΑ:(Η μητέρα μπαίνει στην κουζίνα και ρωτάει τον παππού)

Πώς είστε; Τι νέα εδώ στο χωριό;

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Όπως τα ξέρεις, Ζωή μου. Τίποτα καινούριο. Α, να μόνο πριν λίγες μέρες ήρθε η κόρη του Γιάννη του γείτονα. Αυτή λένε ότι είναι Διευθύντρια σε μία μεγάλη πολυεθνική εταιρεία. Ένας Θεός ξέρει με πόσους θα πήγε για να φτάσει ως εκεί!

ΜΗΤΕΡΑ:

Μπορεί να είναι απλά πολύ μορφωμένη και καταρτισμένη.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Ε, καλά! Ο ρόλος μιας γυναίκας είναι να γίνει μάνα και όχι να γυρίζει στις εταιρείες! Δεν έχουν οι γυναίκες ανάγκη από δουλειά!

ΜΗΤΕΡΑ:

Μα κι εγώ εργάζομαι και τόσες άλλες γυναίκες εκεί έξω. Έχουμε παλέψει όλες πάρα πολύ για να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας.

ΜΑΡΙΟΣ:

Νομίζω πολύ το συζητήσαμε. Είναι ώρα για φαγητό.

Μετά το μεσημεριανό οι γονείς πηγαίνουν στο παντοπωλείο για κάποια ψώνια και ο Νικόλας μένει στο σπίτι με τον παππού του.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ:

Ωωω! Χρόνια και ζαμάνια ρε Μάριε. Πόσο καιρό έχω να σε δω!

ΜΑΡΙΟΣ:

Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω ρε Βαγγέλη! Πάνε τόσα χρόνια που παίζαμε μαζί! Να σου συστήσω και τη γυναίκα μου τη Ζωή.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ:

Τι ταιριαστό ζευγάρι είστε!

Πλησιάζει και ψιθυρίζει στο αυτί του Μάριου.

Βλέπω στο βρακί της σε έχει βάλει. Σε έχει κάνει νοικοκυρούλα! Στις μεγάλες πόλεις έχετε μπερδέψει τους ρόλους.

ΜΑΡΙΟΣ: (Ξαφνιασμένος και συνάμα οργισμένος απαντά μεγалоφωνα στο Βαγγέλη)

Τι λες ρε Βαγγέλη; Τα εννοείς αυτά που λες; Τη γυναίκα σου δε την βοηθάς καθόλου;

ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ:

Γιατί καμιά γυναικούλα είμαι;

Ζωή και Μάριος αλληλοκοιτιούνται και συνεχίζουν αμίλητα τα ψώνια τους με γρήγορες κινήσεις, πληρώνουν και αποχωρούν.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ: (Με πολύ ύφος, μονολογεί)

Α, ρε που καταντήσαμε !!! Ίσα κι όμοια γινήκαμε όλοι!

Μάριος και Ζωή περπατώντας επιστρέφουν στο σπίτι με τα ψώνια. Στη διαδρομή ο Μάριος παρατηρεί ότι η Ζωή είναι ιδιαίτερα σκεπτική.

ΜΑΡΙΟΣ:

Τι έγινε αγάπη μου, όλα καλά; Φαίνεσαι πολύ σκεπτική.

ΖΩΗ:

Έ! Έχω συνέχεια στο μυαλό, αυτό που έγινε με τον πατέρα σου το μεσημέρι. Δεν ξέρω! Τον βρίσκω πολύ οπισθοδρομικό.

ΜΑΡΙΟΣ:

Έ, τι να κάνει! Δυστυχώς έτσι έχει μεγαλώσει.

ΖΩΗ:

Αυτό δεν είναι δικαιολογία ρε Μάριε! Πάλι καλά που εσύ δεν είσαι κι εσύ έτσι. Ποιος ξέρει πως θα μεγάλωνε το παιδί μας!

ΜΑΡΙΟΣ:

Ε, καλά! Δε νομίζω ότι θα με παντρευόσουν, αν ήμουν έτσι!

Μάριος και Ζωή ξεσπούν σε γέλια και φτάνουν με χαρούμενη διάθεση στο σπίτι.

Εντωμεταξύ στο σπίτι ο παππούς βλέπει τηλεόραση και ο μικρός Νικόλας έχει βγει έξω να παίξει. Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και ο Νικόλας τρέχει στον παππού του κλαίγοντας. Ο παππούς σηκώνεται έντρομος να δει τι συμβαίνει.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Τι έγινε αγόρι μου; Τι συνέβη;

Νικόλας:

Χτύπησα στο πόδι.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Έλα εδώ βρε! Κλαις εσύ! Είσαι άντρας! Τα κοριτσάκια κλαίνε !

Οι γονείς έχουν φτάσει ήδη στο σπίτι και ακούν τη συνομιλία παππού και εγγονιού μετά το συμβάν του τραυματισμού.

Η μητέρα πλησιάζει το παιδί και το παίρνει αγκαλιά.

ΜΗΤΕΡΑ:

Ωχ, παιδί μου έχεις χτυπήσει. Πάμε στο μπάνιο να στο καθαρίσω.

Ο Μάριος απευθύνεται στον παππού με έντονο ύφος.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τι είναι αυτά που έλεγες πριν στο παιδί;

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Τι; Το ό,τι δεν πρέπει να κλαίει; (Το λέει με ύφος). Όλοι σήμερα έχουν ξεφύγει! Τουλάχιστον εμείς ας του δώσουμε σωστές αρχές!

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Καταρχάς δε θα του δώσουμε μαζί αρχές. Το παιδί έχει μάνα και πατέρα για να του δώσουν αρχές. Και δεύτερον δε σου πέφτει λόγος τι κάνουν οι άλλοι.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (Πολύ αγριεμένος και με δυνατή φωνή απαντά στο Μάριο)

Ωραία! Έρχεστε μετά από τόσα χρόνια... Σας άνοιξα το σπίτι μου που έχτισα με τόσο κόπο και με προσβάλλεις έτσι; Ντροπή σου, έτσι σε μεγάλωσα;

ΜΗΤΕΡΑ: (Η μητέρα έρχεται από το μπάνιο)

Μη φωνάζετε, αναστατώνετε το παιδί!

Νικόλας: (Το παιδί έρχεται και αυτό από το μπάνιο)

Μαμά, ο μπαμπάς και ο παππούς μαλώνουν;

ΠΑΤΕΡΑΣ:(Απευθύνεται με γλυκύτητα στο παιδί)

Όχι, αγάπη μου. Απλά μιλάμε.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Πήγαινε μέσα Νικόλα να μιλήσουμε εμείς οι μεγάλοι.

Νικόλας:

Όχι, παππού. Θα πάω καλύτερα στην πλατεία να παίξω με τα παιδιά.

ΜΗΤΕΡΑ;

Μια χαρά, άντε.

Το παιδί αποχωρεί.

ΜΗΤΕΡΑ:

Γιατί τσακωνόσασταν;

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Εδώ ο άντρας σου έχει παράπονα για το πως τον μεγάλωσα. Όλη μου τη ζωή δούλευα από το πρωί ως το βράδυ για να τον κάνω άντρα!

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Δε σου είπα ότι μου έλειψε τίποτα υλικό. Αλλά σαν παιδί ποτέ μου δε σε θυμάμαι το βράδυ να έρθεις να με φροντίσεις. Να έρθεις το βράδυ να με σκεπάσεις ή να με ταΐσεις; Ποτέ!

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Εγώ δούλευα. Για αυτές τις δουλειές ήταν η μάνα σου.

ΜΗΤΕΡΑ:

Καλύτερα να σταματήσουμε τη συζήτηση εδώ. Είμαστε όλοι πολύ εκνευρισμένοι.

Όλοι μεταφέρονται στα δωμάτιά τους για να εκτονωθεί η κατάσταση.

Η μητέρα και ο πατέρας συζητούν ξαπλωμένοι.

ΜΗΤΕΡΑ:

Δεν έπρεπε πριν να μιλήσεις έτσι στον πατέρα σου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: (Πολύ νευριασμένος και γεμάτος αγανάκτηση)

Αλήθεια τώρα; Και λίγα του είπα. Δε θέλω το παιδί μου να ακούει τέτοια.

ΜΗΤΕΡΑ:

Ξέρεις καλά ότι δεν εννοώ αυτό. Δεν έπρεπε να του πεις ότι δεν ενδιαφερόταν. Όπως είπες κι εσύ, είναι μεγάλος άνθρωπος κι έχει άλλα πιστεύω.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Μπορεί να ήμουν λίγο σκληρός μαζί του, αλλά όλα αυτά τα κρατούσα μέσα μου τόσα χρόνια!

ΜΗΤΕΡΑ:

Εγώ λέω αύριο το πρωί να του ζητήσεις συγγνώμη. Κανείς δεν αξίζει τέτοια αντιμετώπιση.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Καλά θα του μιλήσω, όχι τόσο για εκείνον, αλλά για να μην ακούει καυγάδες το παιδί.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (Μονολογεί στο δωμάτιο του)

Κατάλαβες!!! Τα μεγαλώνεις, τα φροντίζεις, τους προσφέρεις τα πάντα, τα ετοιμάζεις να βγουν στον κόσμο και μια μέρα.....σου μιλάει έτσι. Τι έκανα λάθος; Στενοχωρήθηκα πολύ! Φταίω όμως κι εγώ! Ξέρω ότι ο γιος μου έχει διαφορετικές αντιλήψεις από μένα και παρόλα αυτά συνέχισα να λέω τα δικά μου. Μήπως πρέπει να αφήσω πίσω τον εγωισμό και να τα βρω με τον γιο μου;

Οι ήρωες κλείνουν τα φώτα για να κοιμηθούν.

Το πρωί ο παππούς κάθεται στην κουζίνα για το πρωινό του και εμφανίζεται και ο γιος του, οποίος χωρίς να ανταλλάξει καμία κουβέντα φτιάχνει τον καφέ του.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Πώς κοιμήθηκες;

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Καλά. (με κοφτό τρόπο)

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Άκου γιε μου! Ξέρω ότι έχεις διαφορετική γνώμη για τα πράγματα και θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη για χθες.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τέλος πάντων! Επειδή είσαι πατέρας μου και σ' αγαπάω, σε συγχωρώ. Αλλά να μην ξανακούσω ανοησίες. Κράτα τη γνώμη για τον εαυτό σου.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Εντάξει, εντάξει!

Ο πατέρας κάθεται στον καναπέ και βλέπει τηλεόραση με το γιο του Νικόλα, ενώ ο παππούς σπεύδει να καθίσει δίπλα του κρατώντας μια εφημερίδα στο χέρι.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Κοίτα, κοίτα αγόρι μου. Βρήκα μια αγγελία για εργασία με τα δικά σου προσόντα.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Άντε πάλι! Δε σου είπα να μην ανακατεύεσαι;

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Έλα, είναι ευκαιρία να βρεις μια δουλειά, για να ξεκουράσεις και τη Ζωή.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τέλος πάντων! Για δώσε την εφημερίδα να δω τι λέει. Α! Καλή θέση φαίνεται! Θα καλέσω να κλείσω συνέντευξη.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Άντε, πήγαινε μέσα να πάρεις.

Ο πατέρας πάει μέσα να τηλεφωνήσει και ο παππούς κάθεται με τον Νικόλα να δουν τηλεόραση.

Μετά από λίγο ο πατέρας επιστρέφει.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Πώς πήγε;

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τέλεια! Τους έστειλα το βιογραφικό μου και τους φάνηκε ιδιαίτερα ενδιαφέρον. Θα πάω για συνέντευξη αύριο κιόλας. Μου είπαν ότι υπάρχει ήδη μια κοπέλα ως επικρατέστερη.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Κοπέλα; (Εκπληκτος)

Υπάρχει κοπέλα ικανή σαν κι εσένα;

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ναι, πατέρααα! Το θέμα δεν είναι το φύλο του ανθρώπου, αλλά οι ικανότητές του.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Εντάξει, δίκιο έχεις: Μην αρχίζουμε πάλι!

Την άλλη μέρα ο Μάριος φεύγει για την Αθήνα και όλοι του εύχονται τα καλύτερα. Το απόγευμα η Ζωή κι ο παππούς κάθονται στο σαλόνι και χαζεύουν ένα έργο στην τηλεόραση.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Κοίτα ρε Ζωή! Τώρα αυτό το βρομοθήλυκο απατάει τον άντρα της. Εμένα η γυναίκα μου δε σήκωνε το βλέμμα της σε άλλον άντρα! Έτσι πρέπει να είναι η σωστή γυναίκα!

ΜΗΤΕΡΑ:

Κι ο άντρας πρέπει αντίστοιχα να είναι πιστός.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Εντάξει, ένας άντρας όλο και θα ξενοκοιτάξει!

ΜΗΤΕΡΑ:

Για να πετύχει ένας γάμος χρειάζεται και οι δυο να είναι πιστοί.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Ε, καλά! Αυτά τα λέει η νεολαία, εγώ δεν τα πιστεύω.

Ακούγεται ήχος αυτοκινήτου. Ο Μάριος γυρίζει από τη συνέντευξη.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Λέγε, τι έγινε. Μη μας κρατάς σε αγωνία.

ΜΑΡΙΟΣ:

Όλα τέλεια. Με πήραν, ξεκινάω σύντομα.

Η Ζωή σηκώνεται και αγκαλιάζει τον άντρα της.

ΖΩΗ:

Μπράβο, αγάπη μου. Και εις ανώτερα.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Μπράβο γιε μου! Με έκανες πολύ περήφανο. Όταν Ζωή μου γυρίσετε, θα παραιτηθείς κι εσύ και θα κάθεται με το παιδί σου να το ευχαριστηθείς.

ΜΑΡΙΟΣ:

Λάθος κατάλαβες, πατέρα! Η Ζωή θα συνεχίσει να εργάζεται κανονικά.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Μα το παιδί χρειάζεται φροντίδα! Χρειάζεται τη μητέρα του.

ΖΩΗ:

Το παιδί θα έχει τη φροντίδα και των δυο γονιών του, Μην ανησυχείτε.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Καλά , κάντε ό,τι νομίζετε, δε θα ασχοληθώ.

ΜΑΡΙΟΣ:

Και καλά θα κάνεις! Το μόνο πρόβλημα είναι ότι ξεκινάω τη Δευτέρα, οπότε αύριο πρέπει να αναχωρήσουμε.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Δεν πειράζει, αρκεί που έπιασες δουλειά! Όλα τα άλλα περισσεύουν.

Την επόμενη μέρα ήρθε η ώρα του αποχαιρετισμού.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (Αγκαλιάζει το εγγόνι του)

Νικολάκη μου, δεν πρόλαβα να σε χορτάσω. Λοιπόν θα είσαι πολύ συγκεντρωμένος στο σχολείο, για να σπουδάσεις και να βρεις μια καλή δουλειά να συντηρείς την οικογένειά σου!

ΜΑΡΙΟΣ: (Γελώντας)

Ηρέμησε, πατέρα! Ο Νικόλας είναι ακόμη μικρός! Μπορεί να φροντίζει αυτός το σπίτι και να εργάζεται η γυναίκα του!

Η Ζωή και ο Μάριος ξεσπούν σε γέλια.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (Με ειρωνικό ύφος)

Μπράβο! Το είπες πάλι το αστείο σου. Γελάσαμε και σήμερα.

Και ξεκαρδίζονται όλοι στα γέλια.

Δυο ηλικιωμένες γειτόνισσες κάθονται και μιλάνε.

1η ΓΙΑΓΙΑ:

Τα 'μαθες; Τα παιδιά του Αποστόλη σηκωθήκανε μέσα στο καλοκαίρι και φύγανε.

2η ΓΙΑΓΙΑ:

Τι έγινε καλέ; Τσακώθηκαν;

1η ΓΙΑΓΙΑ:

Δεν ξέρω. Αν και άκουσα από τη Μαρία, τη γυναίκα του Βαγγέλη του παντοπώλη, ότι αυτή ήταν πολύ βρομοθήλυκο. Λέει ότι βάζει τον Μάριο να κάνει τις δουλειές του σπιτιού.

2η ΓΙΑΓΙΑ:

Πωπώ! Θα πέσει ο ουρανός να μας πλακώσει. Ο άντρας είναι άντρας, δεν κάνει δουλειές.

1η ΓΙΑΓΙΑ:

Άκου και το χειρότερο. Αυτή δουλεύει σε μεγάλη θέση σε εταιρεία, καταλαβαίνεις.

(Κουνάει το χέρι και το κεφάλι της αποδοκιμαστικά και συνεχίζει)

Ο Μάριος κάθεται στο σπίτι και φυλάει το παιδί! Κοτζάμ άντρας! Ντροπή! Τι παράδειγμα να πάρει κι αυτό το παιδί.

2η ΓΙΑΓΙΑ:

Ωχ! Τον λυπάμαι τον Αποστόλη. Με τι μούτρα θα βγαίνει στο χωριό μετά από αυτή την ντροπή.

Ο παππούς Αποστόλης βγαίνει από το σπίτι και πέφτει πάνω στις 2 γειτόνισσες.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Γεια σου Γιώργαινα, γεια σου Κώσταινα. Πώς είστε σήμερα;

1η ΓΙΑΓΙΑ:

Καλά είμαστε, ήσυχα. Αν τα παιδιά μας είναι καλά, είμαστε κι εμείς καλά.

2η ΓΙΑΓΙΑ:

Έμαθα ότι ο Μάριος έφυγε με τη γυναίκα και το παιδί του.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Ναι, ναι. Χρειάστηκε να φύγουν για μια δουλειά του Μάριου.

1η ΓΙΑΓΙΑ:

Νόμιζα ότι ο Μάριος δε δουλεύει.

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Δε δούλευε, αλλά τώρα βρήκε μια εξαιρετική δουλειά.

2η ΓΙΑΓΙΑ:

Είναι αλήθεια ότι η Ζωή δουλεύει και αφήνει το Μάριο σπίτι με το παιδί;

ΠΑΠΠΟΥΣ:

Ναι, για λίγο όμως. **(το λέει γεμάτος ντροπή και με κατεβασμένα τα μάτια)**

2η ΓΙΑΓΙΑ:

Πάντως ντροπή της αυτό που κάνει.

ΠΑΠΠΟΥΣ: (Γεμάτος περηφάνεια και σιγουριά)

Κάνεις λάθος. Είμαι πολύ περήφανος που τα παιδιά μου τα καταφέρνουν μόνα τους, χωρίς βοήθεια. Όσο ο Μάριος ήταν άνεργος, εργαζόταν η Ζωή και στάθηκε βράχος στην οικογένειά της. Αλλάζουν οι εποχές Γιώργαινα και Κώσταινα. Αλλάζουν τα χρόνια! Έχει ο καιρός γυρίσματα!!! **(Γέλια)**

ΤΕΛΟΣ